

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια ἐπί τοῦ προηγουμένου)

—Τί ξέχετε; Τί ξέχετε, μητέρα μου ρώτησε ή Αύγη. Δέν είσαστε εύχαριστημένη πού μένεται;

—Άν είμαι εύχαριστημένη, λατρευμένο μου παιδιά...

—Ναι, είμαι τό λατρευμένο σας παιδιά... Δέν είχα ώς τώρα μητέρα, μάτι μένεται;

—Και ο θεός πού μάτις ένωσε, κόρη μου, δέν θα μάτις χωρίση πειά...

—Ό Θεός! Έκανε ή Αύγη, τής όποιας τά ματιά είχαν καρφωθή στο κενό Ό Θεός! Δέν μπορώ νά τὸν παρακαλέσω μάτι τής στιγμή; Δέν ξέρω πειά τὴν προσευχή μου...

—Θέλεις νά πά της μαζί μου τὴν προσευχή σου; ρώτησε μέλαχτάρα, πά πριγκήπισσα.

—Ναι, μητέρα μου.

—Πά ατέρ μή μών ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐπανέλαβε ή Αύγη σαν μικρό κοριτσάκι.

—Πάτερ ήμαν ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐπανέλαβε ή Αύγη σαν μικρό κοριτσάκι.

—Αγιασθήτω τὸ δόνομό σου! έξακολούθησε ή μητέρα.

—Η Αύγη, αντή τή φορά, αντί νά ἐπαναλάβῃ τά λόγια τῆς πριγκηπίσσας, ὀνορθώθηκε.

—Ξεχνάω κάτι! φυθήσεις, ἐνώ πάιεζε μέτα τά δάχτυλά της τους κροτάφους της, πού ήσαν μουσκεμένοι ἀπό ίδρωτα. Ξεχνάω κάτι, Φωτάρια! έσυ... πατέρα!

—Αδελφούλα μου... τραύλισε ή Αταγγάνα.

—Τό έρεις! Τό έρεις! φωνάξει ή Αύγη, τής όποιας τά μάτια ἀνογκόλεισαν κι' έγιναν υγρά. "Ω! κανένας λοιπόν δέν θέλει νά μένει βοηθήσι..."

—Η Αύγη κύτταε τή μητέρα της μέσα στά μάτια καὶ τή πρώτης με τασκιμένη φωνή:

—Ἄσθη την προσευχή σείς μοῦ τή μάθατε, μητέρα μου;

—Η πριγκήπισσα έσκοψε τό κεφάλι της κι' ένας στεναγμός βγήκε ἀπ' τά χειλή της. Η Αύγη έξακολούθησε νά έχῃ τά βλέμματα της καρφωμένα ἐπάνω της.

—Οχι, δέν μοῦ τή μάθατε σείς! φυθήσεις.

Τό μυστό της ἔκανε μιά υπερτάπη προστάθεια γιά νά θυμηθῇ καὶ τότε μιά σπαραχτική κραυγή βγήκε ἀπ' τά χειλή της:

—Έρρικε! Έρρικε! φωνάξει. Ποῦ είνε ο Έρρικος;

Είχε πεταχτή θρία.

Τό βλέμμα της, στρόγγυλο κι' υπέροχο, ήταν καρφωμένο στήν πριγκήπισσα. Ή ντόνα Κρούζ προσπάθησε νά τής πιάσῃ τά χέρια. Μά ή Αύγη την ἐστρώσε μέτα μιά δύναμης ἀντρικία. Η πριγκήπισσα ὠλόλυζε μέτα το κεφάλι της ἐπάνω στά γνόντα της.

—Απαντήστε μου! φωνάξει ή Αύγη. Ο Έρρικος!... Ποῦ είνε; Τί τὸν έκαναν;

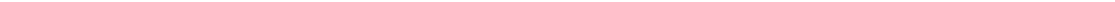
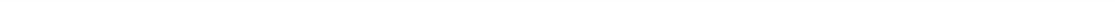
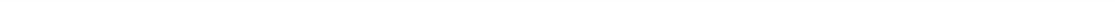
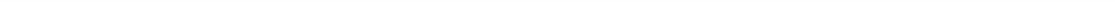
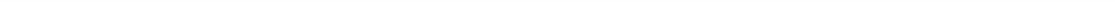
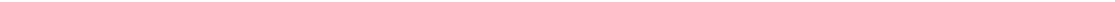
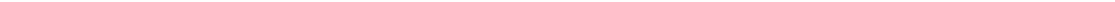
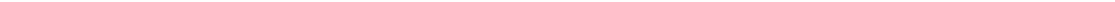
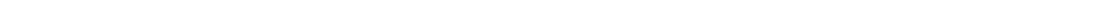
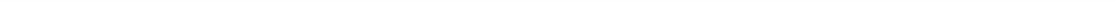
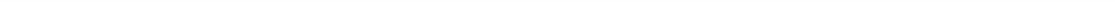
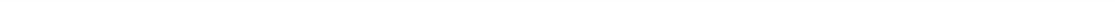
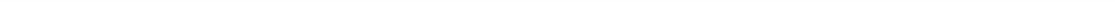
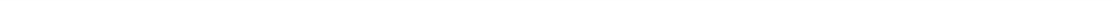
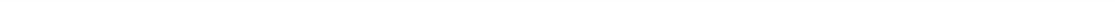
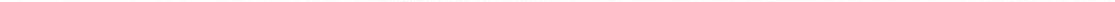
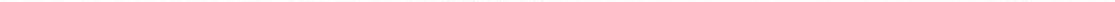
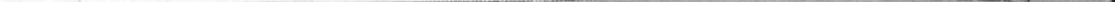
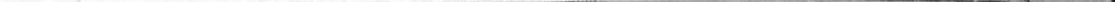
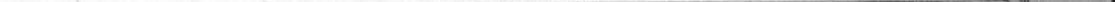
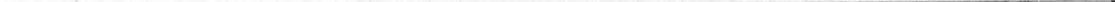
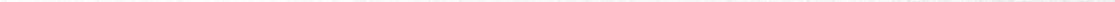
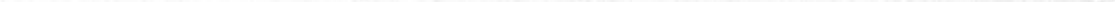
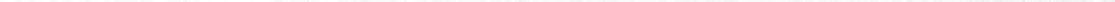
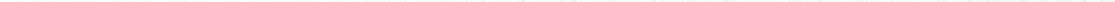
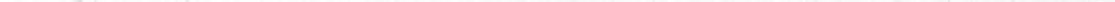
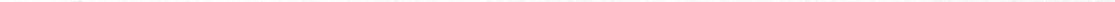
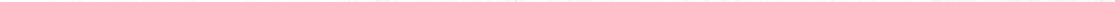
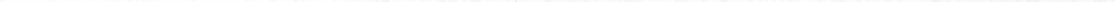
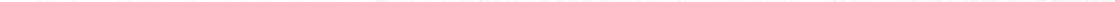
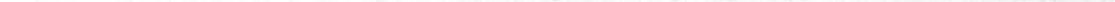
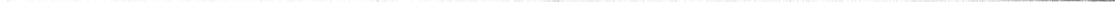
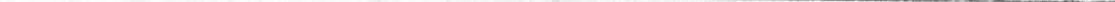
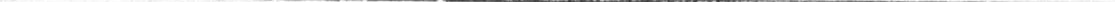
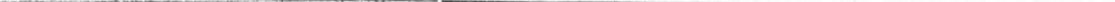
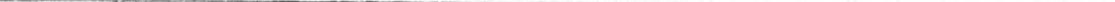
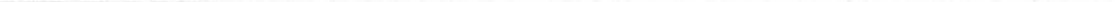
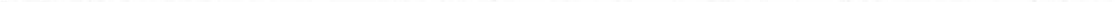
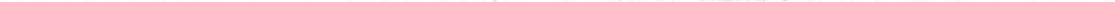
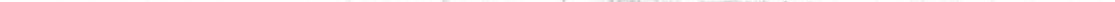
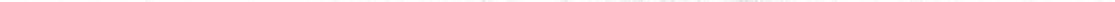
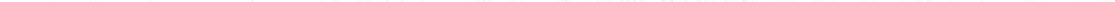
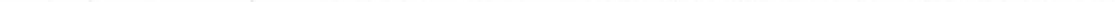
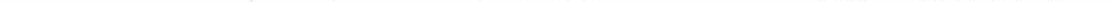
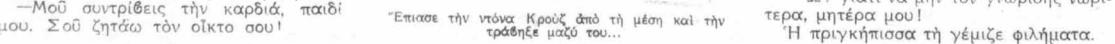
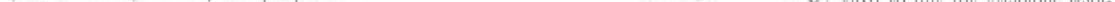
—Δέν οὐλογίζοταν, παρά μόνο έσένα, κόρη μου, τραύλισε ή πριγκήπισσα.

—Η Αύγη γύρισε ἀπότομα πρός τή πρώτην Κρούζ:

—Τὸν σκότωναν; τή ρώτησε μέτα το κεφάλι ψηλά καὶ μέτα τό βλέμμα φλογισμένο.

—Η ντόνα Κρούζ δέν ἀπάντησε. Η Αύγη ξαναγύρισε πρός τή μητέρα της. Αύτη ἔπεισε τότε γονατιστή καὶ φυθήσεις:

—Μοῦ συντρίθεις τήν καρδιά, πασίδι μου. Σοῦ ζητάω τόν οίκο σου!

— "Άκουσε, της έλεγε, ξέρω τί είνε το υ' αγαπάτη κανείς. Ο ευγενικός και λατρεμένος σύζυγος, που μέ δάκουει αύτή τη στιγμή, καὶ τοῦ δόπιον ή δάμνησις πλημμυρίζει αύτό το άσυλο μου, πρέπει νά χαμογελάτη τώρα μπρός στά πόδια τοῦ θεοῦ, βλέποντας το βάθος τῆς καρδιάς μου. Ναι, σ' αγαπώ πιο πολὺ απ'. δ.τι αγαπούσας τὸ Νεθέρ, γιατὶ ἡ ἀγάπη μου ώς γυναικάς, ένωνται σέ σένα μὲ τὴν ἀγάπη μου ώς μητέρας. 'Αγαπας οἶσανα, Αὔγη, μᾶς ἀνταπάω σέ σένα κι' αὐτόν, τὸν σύζυγο μου, τῆ λατρεψας τῆς ζωῆς μου. 'Ακου! Για νά μ' ἀγαπᾶς, θ' αγαπήσους καὶ τὸν Ἐρρίκο σου... Ξέρω πώς δεν θά μ' ἀγαπούσεις, ἐν τὸν απέκρουα. Τὸ ξέρεις γράψεις αὐτό στὸ Ημερολόγιο σου, Αὔγη. 'Ε, λοιπόν, θα τοῦ άνοιξε τὴν ἀγκαλιά μου.

Χλώμασε ξέσφινα, γιατὶ τὸ βλέμμα της είχε πέσει στην ιτόνα Κρούς, ἡ οποία είχε μήτη σ' ένα διπλανό δωμάτιο.

— Θά τοῦ άνοιξετε τὴν ἀγκαλιά σας, μητέρα μου ; ρώτησε η Αὔγη.

— Ή πριγκήπισσα έμεινε σφωνή, νοιώθοντας τὴν καρδιά της νά χτυπά δυνατά.

— Η Αὔγη ἀποστάσθηκε από τὴν ἀγκαλιά της.

— Μοῦ λέτε ψέμματα! Φώναξε. Είνε νεκρός! Τὸν θεωρεῖτε νεκρό.

Γιρίν ή πριγκήπισσα, ή όποια είχε σωριστή σε μιὰ πολυθρόνα, προφάτειν ν' ἀπαντήσῃ, ή ιτόνα Κρούς ξαναπαρουσιάσθηκε κι' ἔφραξε τὸ δρόμο τῆς Αὔγης, ἡ δοτία ὄρμουσε πρός τὴν πόρτα. Η ιτόνα Κρούς είχε ταρέψει από τὸ διπλανό δωμάτιο τὸ ἐπαναφόρι της καὶ τὸ πέπλο της.

— Έχεις ἐμπιστούση σε μένα, ἀδελφοῦλα; ρώτησε τὴν Αὔγη. Δὲν ἔχεις δυνάμεις έσυ γι' αὐτὸν που θέλεις νά κάνης.

— Επειτα, ἀπευθυνομένη πρός τὴν πριγκήπισσα, ἐπρόσθεσε :

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία πριγκήπισσα διατάξετε νά ἑτοιμάσουν τὸ μάζι σας.

— Ποῦ θα πάς, μικρή ἀδελφή; ρώτησε η Αὔγη, ἔτοιμη νά λιποθυμήσῃ.

— Η κυρία πριγκήπισσα θά μου πῆ, ἀπάντησε η Ἀταγγύγα μά τόν σταθερό, που πρέπει νά πάω γιά νά τὸν σώσω.

VI

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

— Η ιτόνα Κρούς περίμενε δρθια, κοντά στὴν πόρτα. Η μητέρα κι' η κορί στεκόντουσαν ή μιὰ ἀπέντας στὴν άλλη.

— Η πριγκήπισσα είχε διατάξει γά τούτοις τὸ μάζι της.

— Χθές, είπε στὴν Αὔγη, ήμουν ή ἔχθρα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Μοῦ είχε πάρει τὴν κόρη μου καὶ δῆλο μοῦ φάνασαν : «Ο Νεθέρ πεθαίνει κάτω απ' τὰ χυτήματα του».

Η Αὔγη ἀνορθώθηκε, μά τα μάτια της χαιρήλωσαν. «Έγινε τότε χλωμή, ώστε η μητέρα της ἔκανε ἔνα βίημα γιά νά τὴ συγκρατήσῃ. Μά ή νέα της, είπε :

— Εξακολούθησε, κυρία, δικούα. Βλέπω από τὸ πρόσωπό σας διὰ ἀντιληφθηκατε τὶς βδελυρές συκοφαντίες.

— Διάθασα τὸ Ημερολόγιο σου, κόρη μου! ἀπάντησε η πριγκήπισσα. «Ο ἀνθρωπός που πύλασε τὸ δούλοφόν σου, δεν μπορεῖ νά είνε δούλοφόν σου. Ο ἀνθρωπός, που μοῦ διανάδωσε τὴν κόρη μου που έται ποὺ τρέλλα ἀκόμη δνείρα τῆς μητρικῆς μου ἀγάπης, δεν τολμούσα νά τὴ φανταστῶ, πρέπει νά ἔχη τὴ συνειδοῖς τὸν ἀκτηλιδωτή.

— Ευχαριστῶ απότον, μητέρα μου. Δὲν ἔχεις ἀλλες ἀποδείξεις ἔκτος απ' αὐτές;

— Ναι, ἔχω τὶς μαρτυρίες μᾶς τίμιας γυναικάς καὶ τοῦ ἔγγονοῦ της. Ο Ἐρρίκος τυπειάρκαντέρ.

— Ο σύζυγός μου, μητέρα μου! τὴ διέκουψε η Αὔγη.

— Ο σύζυγός σου, κόρη μου, πρόφερε η πριγκήπισσα, χαμηλώνυτας τὴν φωνή της, δεν χτύπησε τὸ Φίλιππο ντε Νεθέρ. Απεντίστιας τὸν ὑπεράσποτος...

Η Αὔγη ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας της καὶ, χάνοντας τὴν ψχρότητή της, γέμισε τὸ μέτωπο της καὶ τὰ μάγουλά της φιλήματα.

— Είνε γι' αὐτόν! είπε η πριγκήπισσα, χαμογελώντας θλιβερό.

— Είνε γιά σένα! φώναξε η Αὔγη, φέρνοντας τὰ χέρια της μητέρας της στὰ χειλά της. Γιά σένα, που σὲ ξαναδρίσωκα ἐπὶ τέλους, μητέρα ἀγαπημένη. Γιά σένα που σ' αγαπάω! Γιά σένα που θά σ' αγαπήσῃς κι' ἔκεινος. Καὶ τί ἔκανες, μητέρα μου, γιά νά τὸν σώσης;

— Ο ἀντιθασαλεύς, ἀπάντησε η πριγκήπισσα, ἔχει στὰ χέρια του τὴν ἐπιστολή που ἀποδεικνύει τὴν ἀθωότητα τοῦ Λαγκαρντέρ.

— Ο σύζυγός μου, πηγαδίστηκε τὴν πριγκήπισσα, χαμογελώντας θλιβερό.

— Εύχαριστω! Ω! Εύχαριστω! είπε η Αὔγη. Μά γιατὶ δὲν τὸ βλέπουμε ἀκόμα;

— Ή πριγκήπισσα ἔγινεψε στὴ ιτόνα Κρούς νά πλησιάσῃ. Τὴν ἐφίλησε στὸ μετώπο καὶ τῆς είπε :

— Τὸ δάμαζι είνε έτοιμο. Εσύ θα πάς νά πάρης τὴν ἀπάντημα τοῦ διντιθασιλέως. Φύγε καὶ ξαναγύρισε γρήγορα! Σὲ περιμένουμε...

— Ή ντόνα Κρούς ἀπομακρύνθηκε, τρέχοντας.

— Ε, λοιπόν, ἀγαπημένη μου, είπε η πριγκήπισσα στὴν Αὔγη, βάζοντάς την νά καθητησῃ σ' ένα σοφά, ἐκμηδένισα ἀρκετά αὐτὴ τὴν πριγκηπική μου περιφένεια, που τὴν ἀποδοκιμεῖσας χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζεις : Είμαι ἀρκετά υπάκουη στὶς υψηλές προσταγές τῆς κόρης μου :

— Εἰστε καλή, μητέρα μου, ἀρχίσε νά λέη η Αὔγη.

— Ή πριγκήπισσα τὴ διέλεκουμε :

— Σ' ἀγαπάω. Αὐτὸν εἶν' όλο! Πρὸ δύλιγου σὲ φιλόμονυ. Γώρα δὲν σούδαμα τίποτε... Εχώ ένα φυλαχτό...

— Τί φυλαχτό; ρώτησε η νέα χαμογελώντας.

— Ή πριγκήπισσα τὴν κύττασε μιὰ στιγμή γαμογελώντας κι' επειτα :

— Ν' ἀγαπήσως τὸν Ἐρρίκο γιά να μ' ἀγαπᾶς.

— Η Αὔγη ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της.

— Η ιτόνα Κρούς ἐντωμεταξύ είχε διασηκεί τὸ σαλόνι τῆς πριγκηπίσσης κι' ἔφτανε στὸν αντιθασιλάσμα. ὅπας ἔξαφνα δινατός θύρωσε έφτασε στὴ αύτη της. Συζητοῦσαν ζωρία στὴ σκάλα.

Μιὰ φωνή, που νόμισε τῶις τὴν γνωρίζει, απλώνει τοὺς υπῆρχες καὶ τὶς καμαρίερες τῆς πριγκηπίσσης. Αὐτοὶ πάλι φαινόντουσαν πῶς ὑπεράσπιζαν τὴν εἰσόδο τῶν διαμερισμάτων τῆς κυρίας τους.

— Είστε μεθυσμένοι! Ελέγαν οἱ υπῆρχες, ἐνώπιοι τοὺς ἀκαμαρίέρες με τὶς διατεραστικές τους φωναὶ ἐπρόσθεταιν: «Εγετε ἀσθετεστε στὰ παπούτσιας καὶ σχύρα στὸ καπέλοντας σας. Δέν μπορεῖτε νά παρούσιστητε έτσι στὴν κυρία πριγκήπισσα.

— Σκαμός, κατεργαρέοι! φώναξε αὐτός, που τὸν ἀπευθυνόντουσαν. Κάμετε αὐτὸν που σᾶς εἶπα. Πηγαδίνετε νά πητῆ στὴν κυρία σας οὐτὶ ό ξέαδελφός της, δικαίωσε τὴ δῆμαρχος.

— Οι Σαθερνύ! έπανελάθε η ιτόνα Κρούς. ξαφνιασμένη.

Οι υπῆρχες φαινόντουσαν τώρα σὰν νά συσκέπτωνται. Είχαν μάνιγωρισει τὸ νεαρό μαρκήσιο, παρ' όλα τὰ ένεις ρούχα που φοροῦσε καὶ τοὺς ἀσθετεστε πού λέωνταν τὰ βελουδένια του παπούτσια. Ολοὶ τους δὲν ήταν ήταν πάρα πού πάρα πού τὸ διντιθασιλάσμα, στὸ δόπιο βρυσκόταν, δινοῖξε ξέσφινα καὶ διεσάρδωσε για τὸ διαθέλειον τοῦ Γκονζάγκα.

Φαίνεται οἵμως δι τὸ νεαρός μαρκήσιος έκρινε δι τὴ οὐσικεψις αὐτὴ τῶν υπῆρχεων παρατεινόταν πολὺ. Γιατὶ ή ιτόνα Κρούς ἀκούεις έξαφνα θύρωδο πάλης. Επειτα ή πόρτα τὸ διντιθασιλάσμα, στὸ δόπιο βρυσκόταν, δινοῖξε ξέσφινα καὶ διεσάρδωσε για τὸ φιλότες γελῶντας.

— Νίκη! φώναξε, ἀπόκρωντας τοὺς υπῆρχες, τοὺς είχαν δρμήσεις έναντιον του. Ο Διάθωλος νά μέ πάρῃ! Αὐτοὶ οἱ κατεργαρέοι μ' εἴκαναν νά θυώσωσι!

Τοὺς ἔκλεισε τὴν πόρτα κατάμαυρτα κι' ἐσπρώξε τὸ σύρτη. Γυρίζοντας τὸν κεφάλι του, εἴσει τὴ ιτόνα Κρούς. Καὶ πρὶν ήτανέ προφατεῖσαν νά τραβηγτῇ δι τὸ διμονθή, τῆς ἀρπαζε καὶ τὰ δύο χέρια καὶ τὸ φιλότες γελῶντας.

— Ώραιε ἄγγελε, τῆς εἶπε, ἐνώ ή νέα κόρη, χαρούμενη καὶ συγχισμένη συγχρόνως, προσαποθεῖσα νὰ τὸν έξεργασθεῖ, σᾶς δύνεισαν δόληρά την χέρια. Ή τούχη τῶν περιθεών πούλησε τὸν διντιθασιλέως τὸν διατυπώσεις πού συνηθίζονται σ' αὐτές τὶς περιπτώσεις, γοιατίζω μπροστά σας καὶ σᾶς ζητάω τὸ χέρι σας καὶ τὴν καρδιά σας.

Καὶ γονάτισε πράγματι στὴ μέση τοῦ διωτασίου. Η Αταγγύα, μαλούντη δὲν τὸ περίμενε καθθόλου αὐτό, δὲν ήταν περισσότερο στενωχωρήμενή δι τὸ ιεαρό μαρκήσιο.

— Είμαι κι' έγω πολὺ βισατική, τοῦ εἶπε, προσπαθώντας νὰ διατηρησῃ τὴ σοθαρότητα τῆς Αφήστε με, σᾶς πασακαλό, νά περάσω...

— Οι Σαθερνύ σηκώθηκε καὶ, φιλῶντας τὴν χωρὶς πολλής περιστροφές, τῆς εἶπε :

— Θά γίνετε η πιό γοητευτική μαρκησία τοῦ κήδησου. Μή νο-

μιζετε δι τι σαδη μιλάω επιπόλαια. Το σκεφτόμουν αυτό σε δύο τό δρόμο, ώς διου νάρθω έδω.

—Ποια χωρίς τη συγκαίσθεσι μου, άπαντησε ή ντόνα Κρούζ. —Ιδ σκεφτήκα κι' αυτό. Άν δέν μού δώσετε τη συγκαίσθεσι σας, θά σας απαγάγω... «Ωστε, άς μη μιλάμε πειά για μιά ύπόθεσι τελευμένη. Φέρνω έδω σπουδαίες ειδήσεις. Θέλω να δώ την κ. πριγκήπισσα...

—Η κ. πριγκήπισσα βρίσκεται μαζύ με τήν κόρη της, άπαντησε ή ντόνα Κρούζ. Δέν ούχεται.

—Τήν κόρη της! Ήτη δεσποινίδα ντέ Νεθέρ! Τήν παρ' δύο γονεσινή σύζυγο μου, τήν γονητευτική αυτή κόρη!... Μάχεγώ σας αγαπώ, κι' έσσας όλη παντεριτική σημερα... Ακούστε με, λαχεμένη μου, μιλάω σούσαρά: «Ασσού ή δεσποινίς ντέ Νεθέρ βρίσκεται μαζύ με τη μητέρα της, ένας λόγος παραπάνω για νά μπώ μέσα...»

—Δέντονταν; Βέλησε να πή κι ντόνα Κρούζ.

—Τίποτε δέν είνε αδύνατον στους Γάλλους ιππότας, πρόφερε σοφορά δ σαθερνύ.

Καί αρέψαντας τήν ντόνα Κρούζ άπό τη μέση, κλέβοντάς της υγραρχώντως πέντε-έξι φυλήματα, τήν τράβηξε μαζύ του πρός μιά πόρτα.

—Δέν ξέρω τό δρόμο, έξακολούθησε, μάχεθες τών περιπετεών θα μ' άδηγηση. «Έχετε διαβάσει τά μυθιστορήματα τού Λάκαλπρενέτ; «Ένας άνθρωπος, πού φέρνει μιά ειδήση, γραμμένη με αίμα έπιπλω σ' ένα κουρέλι άπο μπατίστα, περνάει παντού, δέν είν' έτσι;

—Μιά ειδούσα γραμμένη με αίμα; έπαντλασε ή ντόνα Κρούζ, πού δέν γελούσε πειά.

—Ο Σαθερνύ ήταν κιόλας μέσ' στό σαλόνι. Κι' ή Ατοιγγάνα δέν μπόρεσε νά τόν εμποδίση ν' ανοίξῃ μιά δλλη πόρτα και νά μη μέσα στό προσευχήτηρο τής πριγκήπισσας άπρόσπτα.

—Εδώ, οι τρόποι του νεαρού μασκητήσου δλλάζαν εντελώς. «Έγινε μονυμάς τσαθαρός.

—Εγγενική κυρία έξαδελφη μου, είπε, υπόκλινομένος με σεθασμό, δέν είχα ποτέ τήν τιμή νά κατασθέω μπροστά σας τά σένη μου και γι' αυτό δέν με γνωίζετε. Είμαι ό μαρκήσιος ντέ Σαθερνύ, έξαδελφος του Νεθέρ από τη μητέρα μου...

—Ακούσαντας τό δινομα του Σαθερνύ, ή Αύγη, τρομαγμένη, φύγηκε κοντά στή μητέρα της. Ή ντόνα Κρούζ είχε μηπή κι' αυτή μέσα στό προσευχήτηρο.

—Και τί ήθωσε νά κάνετε έδω, κύριε; ρώτησε αύστηρά η πριγκήπισσα, ή όποια σημαντική θυμωμένη.

—Ήμερα νά έξιλαστο για τίς τρέλλες ένός ζευμαλισμένου, ένός θεοπαλάσου, πού δυστυχώντας έχω τό δυνομά του, άπαντησε δ μαρκήσιος, ρίγνοντας ένα ίκετευτικό βλέμμα πρός τήν Αύγη. Και διντ νά ζητήσω άφεως άμαρτιν άπό τη δεσποινίδα ντέ Νεθέρ, έξαγοράζω τή συγνώμη μου, φέρνοντας τήν ένα γράμμα.

Και λύγισε τό ένα του ποδί μπρός στήν Αύγη.

—Ένα γράμμα από ποιον; ρώτησε η πριγκήπισσα.
—Η Αύγη, τρέμοντας κι' αλλάζοντας χρώμα, είχε κιόλας μαντέψει.

—Ένα γράμμα από τόν ιππότη Έρρικο ντέ Λαγκαρντέρ, άπαντησε δ Σαθερνύ.

Και συγχρόνως έγιαλε απ' τόν κόρρο του δ μαντήλη, διόπου δ Λαγκαρντέρ είχε χαράξει μερικές λέξεις με τό αίμα του. Ή Αύγη προσπάθησε νά σηκωθή, μάχεθες σχεδόν λιπούσμη στό σοφά.

—Μήπως... τραύλισε η πριγκήπισσα, βλέποντας τό μαντήλη ματωμένο.

—Ο Σαθερνύ κύτταζε τήν Αύγη, πού ή ντόνα Κρούζ τή συκρατούσε μέσα στήν άγκαλιά της.

—Τό γράμμα πού σας φέρνω, τής είτε, έχει πένθιμο παρουσιαστικό. Μά μήν δημοσιήσητε καθέλου... «Όταν δέν έχει μελάνη για νά γράψη, χρησιμοποιεί τό αίμα του...»

—Ζή! ψυχύρισε ή Αύγη, βράζοντας ένα βαθύ στεναγμό.

—Επειτα τά ωραία τής μάτια, γεμάτα δάκρυα, ύμβληκαν πρό τό ούρανο κι' ευχαριστήσαν τό θέο. Πήρε απ' τα χέρια τού Σαθερνύ τό μαντήλι με τό αίμα τού άγαπημένου τής και τό έσφερε μέ πάθος στά χειλή της.

—Η πριγκήπισσα γύρισε στόλο το κεφάλι της: Αύτή ήταν ή τελευταία έξεγερσι τής υπερθεραφείας της.

—Η Αύγη προσπάθησε να διαβάση, μά τά δάκρυα τής τήν έτσιλωναν... Έξ αλλου, τό αίμα είχε άπλωθη στό παν. και τά γράμματα ήσαν σχεδόν άδιάθεστα.

—Η πριγκήπισσα, ή ντόνα Κρούζ και δ σαθερνύ προσπάθησαν νά διαβάσουν, μά ούτε κι αύτοι κατώρθωσαν τίποτε.

—Θά τό διαβάσω! είπε ή Αύγη, σκουπίζοντας τά δάκρυα της με τό δισι τό μαντήλη.

Πληγισασε στό παράθυρο, γονάτισε και τέντωσε τό μαντήλη διά τό δισι τό μαντήλη.

—Πώρε τήν κινητά πριγκήπισσαν τέ Γκονζάγκα,

—Η έπιθυμη μου είνε νά δώ μια φορά άδομη τήν Αύγη, πότι πεθών.

—Η Αύγη απόμενη μετά στήν άγκαλιά τής μητέρας της, ρώτησε τό Σαθερνύ :

—Γιού βρίσκεται;

—Στή φυλακή τού Σατελέ.

—Είνε λοιπόν καταδικασμένος;

—Άγνωδ. Αύτο πού έρω, είνε διτιετελεί άπο αύστηραν απομόνωσι.

—Η Αύγη αποσπάτηκε από τήν άγκαλιά τής μητέρας της και είπε με φωνή σταθερή :

—Θά πάω στή φυλακή τού Σατελέ!

—Θά έχης κοντά σου τή μητέρα σου! είπε ή πριγκήπισσα μ' έπιτιμητο τόν. Η μητέρα σου θα είνε στό έξης δόδηγός σου και στήριγμά σου... Δέν μιλησε ή καρδιά σου αύτη τή στιγμή. «Λα μιλούσε ή καρδιά σου. θα μούλεγες: «Μητέρα μου. άδηγησε με στή φυλακή τού Σατελέ».

—Πώς; τραύλισε ή Αύγη. Δέχεστε νάρθητε μαζύ μου;

—Ο υπέργον τής κόρης μου, είνε παιδί μου, απάντησε ή πριγκήπισσα. «Αν πεθάνη, θά τόν κλάμω. «Αν είνε δυνατόν νά τόν σώσω...»

Και βάθισε πρώτη πρός τήν πόρτα. Η Αύγη τήν άγκαλισασε και φιλάντωσε της χέρια, τά όποια μούσκεψε με τά δάκρυα τής, φώναξε:

—Ο θεός άς σᾶς άνταμειψή, μητέρα μου!

Τό γενίμα πού θά παρέθετε δ πρόεδρος τού Έκτάκτου Δικαστηρίου μαρκήσιος ντέ Σεγκρέ, είχε γίνει στήν αιθουσα τών δράχεων τού Σατελέ. Ό μαρτυρών έδειξε πώς ήταν δέισος τής λαμπτήρας φήμης του. «Ηταν ένας καλοφαγάς λαμπτήρας, ένας δικαστής τής μόδας, κι' ένας τελείως εύπατρόθις.

Οι δλλοι συνδαιτημόνες, δηλαδή οι δλλοι δικασταί, ήσαν κι αύτοι καλοφαγάδες και είχαν περισσότερα άνεις στό τραπέζι, παρά στήν έδρα τού δικαστού.

«Ετοι δεύτερη συνεδρίασης τού Έκτάκτου Δικαστηρίου, πού έπροκειτο νά δικάσηση το Λαγκαρντέρ, ήταν παν συντομωτέρα απ' αυτό τό γεύμα. «Από τούς τρεις ήλιωστες μάρτυρες πού έποκειτο νά έξεταστούν, οι διό έπειταν: «Ο Κοκαρντάς κι' ο Παστούν. Μοναχά δ κ. Πεύροδι είχε κάνει τήν κατάθεσή του. Ή κατηγορίες του έκαναν τού Λαγκαρντέρ ήσαν τόδι σκριθείς και τόσο συντριπτικές, ώστε διαδικασία στόλποιμηκή έξαρτεικά και δ ιππιτής τής χωρίς πολλές διατυπώσεις, καταδικάστηκε είς θάνατον.

Τή στιγμή που δ πρόεδρος, μετά τή λύση τής συνεδρίασεως, έτοιμασταν διασκοτικός ν' άλλαξται τουσλέπτα και κάνει φύγη, ένας κλητήρας παρουσιάσθηκε βιαστικός και τόδι είπε:

—Μπορεί νά σάς μιλήσουν, κύριε πρόεδρε;

—Ο μαρκήσιος ντέ Σεγκρέ, έξα φρενών, φώναξε:

—Λέν ειπ' έδω! Στειλέτε όλο τό κόσμο στό διάβολο!

—Είνε δύο κυρίες! έπειμε δ κλητήρας.

—Δυο κυρίες. Ντυμένες πώς;

—Σ τά μαρά κι' ή δύο και με πέπλους στό πρόσωπο.

—Κοι πώς ήθων έδω;

—Μ' ένα διάδει, με τό οικόσημα τού πρίγκηπος Γκονζάγκα.

—Ένα διάδει, με τά διασκοτικά τού Γκονζάγκα; φώναξε δ πρόεδρος κ. Σεγκρέ. Τά γάντια μου! Ποιες μπορεί νά είνε αύτες ή κυρίες; Θά είνε χωρίς άλλο όντας... Τό καπέλλο μου, τό μπασούνι μου!..

—Επειτα από λεπτό, δ κ. ντέ Σεγκρέ, κουνιστός και λυγιστός, παρουσιάσθηκαν στής δύο κυρίες.

—Σέ ποιες έχω τήν δύο κυρίες μου κυρίες; ρώτησε, κάνοντας μια βαθύτατη όπελκιο.

—Κύριε πρόεδρε, άπαντησε ή πιο μεγάλη από τής δυο κυρίες, είμαι κι χήρα τού πρίγκηπος Φλαΐππου τής Λωρραίνης δουκός ντε Νεθέρ.

—Πώς; έκανε έφαντικομένος δ Σεγκρέ. Μά μοι φαίνεται πώς ή χήρα τού Νεθέρ παντρεύτηκε τήν Γκονζάγκα.

(Άκολουθει)

